

Vérfürdő

– Ez a tegnapi társaság... – sóhajtott fel a panzió tulajdonosa. – Sikerült mindent kitakarítani? – fordult a takarítónőhöz.

– Ne is mondd! – intett a nő kissé fáradtan. – Igen, sikerült – tette hozzá.

– A jakuzzit is? – érdeklődött tovább Leila.

– Az több órába telt, de megoldottuk – mondta elégedetten.

– Nagyszerű, mert holnap este jönne egy pár a lakosztályba – közölte a nő, miközben egy kattintással elfogadta a foglalást a szálló honlapján.

– Drágám, lefoglaltam a hétvégére egy teraszos apartmant kettőnknek Siófokon – szólt

elégedetten Alida. – Képzeld, a jakuzziból a Batont is láthatjuk.

Oszkár még a másnapi megbeszélésére készült dolgozósobájában, így csak szófoszlányokat hallott Alida mondandójából.

A lány levette a szekrény tetejéről a nagyobbik bőröndöt, és mindkettőjük ruháját belepakolta, majd bekopogott a dolgozósoba félig nyitva hagyott ajtaján.

– Nem zavarok? – kérdezte egy lila negligzében az ajtófélfának támaszkodva.

Hosszú, fekete haját egy mozdulattal kiszabadította a hajcsat fogságából, és a hálóing pántját a felkarjára ejtette.

– Te sosem zavarasz – húzta huncut mosolyra szája szélét Oszi. – Épp végeztem – hajtotta le a laptopja kijelzőjét.

– Olyan kérót találtam, el sem fogod hinni – lelkesedett Alida. – Már be is csomagoltam, így meló után egyből indulhatunk.

Oszkár felállt az íróasztala mögül, és Ali-dához lépve egy szenvedélyes csókot nyomott a szájára köszönetképpen, miközben szorosan átölelte.

– Mi lenne velem nélküled? – töprengett el a férfi egy pillanatra, miközben még közelebb húzta magához a lányt, aki már szinte levegőt sem kapott.

– Akkor ne szoríts ennyire – ütögette meg a fiú mellkasát, hogy enyhítsen a fájdalmán.

Péntek délután Oszki felvette a budai házuk előtt álldogáló, idegesnek tűnő lányt, aztán az autópálya felé vették az irányt. A csúcsforgalmat egy elhúzódó tárgyalás miatt nem tudták elkerülni, így együtt araszoltak sorstársaikkal.

A Velencei-tóig egy örökkévalóságnak tűnt az út, aztán pedig mindenki rálépett a gázpedálra, hogy az elvesztegetett időt behozza valahogy. A száguldozás viszont nem mindig célravezető.

– Miért hiszi azt mindenki, hogy ha átlépi a sebességhatárt, akkor hamarabb ér célba? – érdeklődött Alida, de csak költői kérdésnek szánta.

– Nézd ezt az őrületet! – kiáltott fel Oszkár.
– Mindjárt belénk jön – kapkodta a fejét a férfi egyik tükörből a másikba.

Oszkár próbált visszasorolni a külső sávba, de nem akarták beengedni. Az autó sofőrje villogott és dudált, hogy húzódjon félre. Oszkár egyre feszültebb lett. Végül sikerült baleset nélkül megúsznia a sávváltást, és a türelmetlen sofőr elszáguldott mellettük. Ezután jobbnak látta, ha a külső sávban marad. Szeretett volna épségben célba érni. Előttük volt az egész hétvége.

Pár kilométer múlva újabb torlódás alakult ki, aztán elhaladtak egy fekete, totálkárosra tört terepjáró mellett, mely a szalagkorlátnak ütközött. A benne ülők véráztatta fejjel dőltek előre az ülésen.

– Na, tessék, erről beszéltem. Jobb így a korláttal csókolózva végezni? – sápítozott Alida, amíg kikerülték a pórul járt autót.

– Te, ez nem az az örült volt, aki az előbb majdnem megcsókolta a hátsónkat? – kérdezte oldalra nézve Oszi, miközben fura érzések kavargtak benne a látványtól.

Késő délután Oszkár leparkolt a déli parton fekvő szálló mellett, és a csomagtartóból kivette a bőröndöt. Az öt szobás panziót pár éve építették egy étterem fölé. A recepció pult mögött álló nő felkísérte őket a folyosó végén elhelyezkedő lakosztályba.

Leila a mágneszárba helyezte a kártyát, és beinvitálta a vendégeket. Egy amerikai konyhás nappaliba érkeztek, ahonnan hatalmas ablakon keresztül a Balaton csodálatos látványa tárult a szemük elé.

Alida ledobta a táskáját a bőrkanapéra, és kilépett a hatalmas teraszra, hogy megcsodálja